

Rapport

Datum: 16 augustus 2007
Rapportnummer: 2007/169

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 16 maart 2004 heeft geweigerd om zijn aangifte van oplichting en vernieling op te nemen.

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden naar zijn op 14 september 2004 - alsnog - opgenomen aangifte van oplichting en vernieling onvoldoende voortvarend opsporingsonderzoek heeft verricht.

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden hem onvoldoende heeft geïnformeerd over zijn status in het opsporingsonderzoek.

In het bijzonder klaagt verzoeker erover dat de politie hem geen duidelijkheid heeft gegeven over de vraag in hoeverre hij - nog - als verdachte van een opiumdelict wordt beschouwd.

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden zijn bij brief van 20 juli 2004 ingediende verzoek om schadeloosstelling - gezien de hoogte van het door hem geclaimde bedrag - heeft doen behandelen door de verkeerde verzekeraar.

Beoordeling

Algemeen

Op 15 maart 2004 deed de politie een inval in een aantal panden gelegen op een perceel te R.. Verzoeker was op het moment van de inval eigenaar van deze panden, maar verhuurde de panden aan een derde. Tijdens de inval trof de politie een in werking zijnde hennepkwekerij aan. Omdat verzoeker eigenaar van de panden was en hierdoor mogelijk betrokken kon zijn bij de hennepkwekerij, werd hij op 16 maart 2004 als verdachte verhoord. Verzoeker gaf tijdens dit verhoor aan dat hij aangifte wilde doen tegen de persoon aan wie hij de panden had verhuurd, wegens vernieling en oplichting. De politieambtenaar die het verhoor van verzoeker afnam weigerde echter de aangifte op te nemen.

Verzoeker diende op 20 maart 2004 een klacht in bij het regionale politiekorps Gelderland-Midden. De commissie voor de politiekachten van het regionale politiekorps Gelderland-Midden gaf de korpsbeheerder op 5 december 2005 het advies om de klacht van verzoeker ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder liet bij beslissing van 23 januari 2006 weten zich met dat advies te kunnen verenigen; volgens de korpsbeheerder was het begrijpelijk dat de dienstdoende politieambtenaar geen aangifte van verzoeker opnam, nu er geen helderheid en duidelijkheid bestond over de ware toedracht van zaken in deze relatief complexe materie.

Verzoeker was niet tevreden met de beslissing van de korpsbeheerder en wendde zich op 25 april 2006 tot de Nationale ombudsman. Verzoeker herhaalde zijn aanvankelijke klacht en voegde hieraan nog drie klachten toe.

Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen.

I. Ten aanzien van het weigeren tot het opnemen van verzoekers aangifte

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 16 maart 2004 heeft geweigerd om zijn aangifte van oplichting en vernieling op te nemen. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij tijdens het gesprek dat hij op 16 maart 2004 met politieambtenaar K. voerde had aangegeven dat hij aangifte wilde doen wegens vernieling en/of oplichting tegen de huurder van zijn panden. Politieambtenaar K. weigerde echter om de aangifte op te nemen omdat, er geen sprake zou zijn van opzet.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. De korpsbeheerder gaf aan dat de reden van de weigering om op 16 maart 2004 van verzoeker een aangifte op te nemen was gelegen in het feit dat op dat moment de strafrechtelijke status van verzoeker niet duidelijk was voor de betrokken politiemedewerker. Verzoeker moest mogelijk (ook) gezien worden als verdachte. De beantwoording van vragen door verzoeker tijdens het opnemen van een aangifte zou kunnen conflicteren met de verplichting een verdachte van een strafbaar feit de cautie te verlenen. Andersom gezien zou een dergelijke belemmering de kwaliteit van een aangifte op negatieve wijze kunnen beïnvloeden, aldus de korpsbeheerder.

3. Tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie verklaarde politieambtenaar K. onder meer het volgende:

"De volgende dag, 16 maart 2004, had ik - K. - een gesprek met B. op het politiebureau te Lunteren. B. was behoorlijk over zijn toeren. Hij wilde inderdaad aangifte doen, maar voor mij was die aangifte secundair. Ik wilde hem eerst horen over zijn mogelijke betrokkenheid bij de hennepkwekerij. Ook - en vooral - zag ik deze aangelegenheid meer op het civiele vlak. Er was immers sprake van een huurrelatie. Kortom, het leek mij niet zinvol om op dat moment een aangifte op te nemen."

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel is onder meer uitgewerkt in de artikelen 161 en 163 van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Artikel 161 Sv geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. In

artikel 163 Sv is hierop aansluitend geregeld dat opsporingsambtenaren verplicht zijn om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder I.).

5. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolgd zal worden gegeven. Twijfel bij de betrokken opsporingambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolgning, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv. Gelet hierop, acht de Nationale ombudsman weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om zo'n aangifte op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit.

6. Het staat vast dat verzoeker op 16 maart 2004 de wens heeft geuit om aangifte te doen wegens vernieling en/of oplichting door een derde aan wie hij zijn panden verhuurde en dat aan deze wens niet is tegemoet gekomen. Politieambtenaar K. verklaarde dat hij de aangelegenheid waar verzoeker aangifte van wenste te doen zag als een civiele kwestie nu er een huurrelatie tussen verzoeker en deze derde bestond. Niet valt in te zien waarom een huurrelatie het doen van aangifte wegens vernieling en/of oplichting in de weg staat.

De korpsbeheerder bracht naar voren dat de aangifte niet was opgenomen omdat op 16 maart 2004 de strafrechtelijke status van verzoeker nog niet duidelijk was, nu verzoeker ook mogelijk gezien kon worden als verdachte. De Nationale ombudsman vindt het begrijpelijk dat wanneer een verdachte tijdens zijn verhoor aangeeft dat hij aangifte wil doen eerst het verhoor wordt afgemaakt. Echter, nadat het verhoor is afgerond bestaan er naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen belemmeringen meer om een aangifte van een verdachte op te nemen. Het had dan ook op de weg van politieambtenaar K. gelegen om - nadat verzoeker als verdachte was gehoord - de aangifte van verzoeker op te nemen, dan wel een afspraak met hem te maken om dit op korte termijn te doen. Het enkele feit dat verzoeker ook als verdachte was aangemerkt doet niet af aan zijn recht om aangifte te doen.

Door het weigeren van het opnemen van de aangifte van verzoeker heeft de politie in strijd gehandeld met het beginsel van fair play.

De gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet verschaffen van informatie over de stand van zaken van het opsporingsonderzoek en over de strafrechtelijke status van verzoeker

Tijdens het onderzoek bleek dat de klacht van verzoeker dat er onvoldoende voortvarend onderzoek zou zijn verricht zich toespitste op het niet informeren van verzoeker over het opsporingsonderzoek. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het beter recht doet aan de klacht van verzoeker om zich uit te laten over de klacht dat verzoeker onvoldoende is geïnformeerd over de stand van zaken van het opsporingsonderzoek.

Bevindingen

1. Gelet op de samenhang tussen de klachten 2 en 3 ziet de Nationale ombudsman aanleiding om deze klachten gelijktijdig te behandelen.
2. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden, na zijn op 14 september 2004 - alsnog - opgenomen aangifte van oplichting en vernieling, hem geen informatie heeft verschaft over de voortgang van het opsporingsonderzoek.

Daarnaast klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden hem onvoldoende heeft geïnformeerd over zijn status in het opsporingsonderzoek. In het bijzonder klaagt verzoeker erover dat de politie hem geen duidelijkheid heeft gegeven over de vraag in hoeverre hij - nog - als verdachte van een opiumdelict wordt beschouwd.

3. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij na 14 september 2004, op geen enkele wijze door de politie was geïnformeerd over de verrichte opsporingshandelingen en over zijn status in het onderzoek, ondanks dat hij hier meerdere malen schriftelijk om verzocht.

4. Uit de door verzoeker overgelegde correspondentie met de politie blijkt dat verzoeker bij brieven van 21 juli 2005, 17 oktober 2005, 18 november 2005 en 30 januari 2006 de politie verzocht om informatie omtrent de stand van zaken van het opsporingsonderzoek, alsmede om duidelijkheid omtrent zijn status in dit onderzoek.

5. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten dat hij de klacht van verzoeker ongegrond achtte. De korpsbeheerder bracht naar voren dat kort na 23 maart 2004 het onderzoek wegens de complexiteit was overgedragen aan de recherche-ondersteuningsgroep (hierna: ROG) van de politie-unit te Ede. In juli 2004 was de regionale recherche van de regiopolitie Gelderland-Midden, onder voorzitterschap van de recherche officier van justitie bij het arrondissementsparket te Arnhem, bezig met een onderzoek naar een criminele organisatie die werd verdacht van betrokkenheid bij internationale drugshandel. Een kernlid van deze criminele organisatie bleek ook een betrokkene te zijn in het onderzoek waar het ROG te Ede mee bezig was. Omdat er raakvlakken waren in het onderzoek is het onderzoek van de ROG in juli 2004 overgedragen aan de regionale recherche. De

korpsbeheerder merkte verder op dat de zaak op 1 juli 2006 was gesloten en toegezonden aan de officier van justitie van het arrondissementsparket te Alkmaar, omdat het genoemde kernlid van de criminele organisatie door het regionale politiekorps Noord-Holland Noord was aangehouden. De korpsbeheerder meende dat nu de zaak onder leiding van een officier van justitie stond, het doen van mededelingen in verband met het onderzoek dan ook was voorbehouden aan de officier van justitie.

6. Bij brief van 16 maart 2006 deelde de politie verzoeker op zijn vraag wat de stand van zaken van het onderzoek was en wat zijn status hierin was onder meer het volgende mee:

"Uw aangifte van oplichting en vernieling is opgenomen in het onderzoeksdossier van de regionale recherche, zodra het onderzoek is afgerond en de officier van justitie neemt de zaak op als strafzaak, zult u van Slachtofferhulp Nederland een schrijven ontvangen om zich als benadeelde partij te voegen in de strafzaak. Neemt de officier van justitie de zaak van de regionale recherche niet op als strafzaak, dan wordt het dossier terugverwezen naar de politie Ede, om de behandeling verder over te nemen."

7. De korpsbeheerder voegde hier nog aan toe dat de politie Gelderland-Midden, voor zover het onderzoek onder haar verantwoordelijkheid viel, in het belang van het opsporingsonderzoek geen duidelijkheid aan verzoeker heeft verschaft of hij al dan niet als verdachte van een opiumdelict werd beschouwd. De korpsbeheerder gaf aan dat het niet verstrekken van informatie gebruikelijk is wanneer het belang van een dergelijke casus groot genoeg is. Het niet verstrekken van dergelijke informatie is bedoeld om te voorkomen dat het lopende onderzoek zou kunnen worden geschaad. Een dergelijk belang wordt door de teamleiding in samenspraak met de officier van justitie vastgesteld.

8. De korpsbeheerder liet desgevraagd weten dat er over de voortgang van het opsporingsonderzoek en de status van verzoeker hierin niet is gesproken met de zaaksofficier van justitie. De korpsbeheerder verwees hierbij naar een brief van de groepschef Unit Midden, politieambtenaar S, van 28 februari 2007. Politieambtenaar S. schreef hierin dat hij geen overleg heeft gehad met justitie over de zaak van verzoeker. Vervolgens merkte de korpsbeheerder nog op dat hij ervan uitging dat de zaaksofficier van justitie op de hoogte was van de relevante zaken.

Beoordeling

9. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Deze behoorlijkheidsnorm behelst enerzijds de plicht om in te gaan op verzoeken van burgers om informatie en anderzijds de plicht om burgers uit eigen beweging te informeren over handelingen van de overheid die hun belangen raken.

10. Het staat vast dat verzoeker meermalen heeft verzocht om hem te informeren omtrent de voortgang van het opsporingsonderzoek en omtrent zijn status in dit onderzoek. De politie heeft hier nimmer inhoudelijk op gereageerd. Ook de hiervoor aangehaalde brief van 16 maart 2006 van de politie aan verzoeker is naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen inhoudelijk antwoord op de vragen van verzoeker.

De korpsbeheerder stelt dat nu de zaak in juli 2004 was overgedragen aan de regionale recherche welke onder leiding stond van een zaaksofficier van justitie, deze officier van justitie gehouden was om op de vragen van verzoeker te reageren. Hoewel de Nationale ombudsman de korpsbeheerder hierin kan volgen, is het naar het oordeel van de Nationale ombudsman onbegrijpelijk dat de politie verzoeker wat betreft het verkrijgen van antwoorden op zijn vragen niet heeft (door)verwezen naar deze zaaksofficier van justitie, dan wel de brieven van verzoeker waarin hij verzocht om informatie niet naar de genoemde zaaksofficier heeft doorgezonden. De Nationale ombudsman betreurt het ten zeerste dat verzoeker hierdoor tot op heden nog niet weet wat de stand van het onderzoek en zijn status hierin is. Dit brengt voor verzoeker de nodige onzekerheden met zich mee.

Het nalaten verzoeker te informeren levert strijd op met het vereist van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman ziet aanleiding om op dit punt de korpsbeheerder een aanbeveling te doen.

III. Ten aanzien van de behandeling van verzoekers verzoek tot schadeloosstelling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden zijn bij brief van 20 juli 2004 ingediende verzoek om schadeloosstelling - gezien de hoogte van het door hem geclaimde bedrag - heeft doen behandelen door de verkeerde verzekeraar.

2. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij bij brief van 20 juli 2004 een verzoek tot schadeloosstelling bij de politie indiende ten bedrage van € 166.725,-. Hierop ontving verzoeker een ontvangstbevestiging van de politie, met daarin de mededeling dat het verzoek om schadevergoeding was doorgestuurd naar de WA verzekeraar van de politie, te weten Marsh B.V. Verzoeker correspondeerde vervolgens gedurende een periode van bijna anderhalf jaar met Marsh B.V., waarbij het grootste gedeelte van de claim van verzoeker werd afgewezen. Bij brief van 30 januari 2006 vroeg verzoeker aan de korpsbeheerder wie namens zijn politieregio in rechte zou optreden in een gerechtelijke procedure. De heer M, risicobeheerder bij het regionale politiekorps Gelderland-Midden, antwoordde hierop bij brief van 16 maart 2006 onder meer als volgt:

"In een civiele rechtsgang contra ons korps ter zake verwijtbare nalatigheid treedt onze verzekeringsmakelaar Marsh in rechte of de Onderlinge Verzekeringen Overheid u.a. (indien het verwachte schadebedrag hoger ligt dan € 2500,-), middels door hun gecontracteerde advocatuur."

Verzoeker gaf aan dat de korpsbeheerder voor het eerst bij deze brief meedeelde dat Marsh niet in rechte zou optreden voor de politie, maar een geheel andere verzekeringsmaatschappij. Nu vanaf het begin duidelijk was dat zijn schadebedrag hoger was dan € 2500,-, meende verzoeker dat hij meer dan een jaar voor niets met Marsh had gecorrespondeerd.

3. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. De korpsbeheerder bracht naar voren dat de Onderlinge Verzekeringen Overheid u.a. (hierna OVO) de verzekeringsmaatschappij van de regiopolitie Gelderland-Midden voor WA-schades is. Marsh is een tussenpersoon. Marsh is als tussenpersoon door de OVO gemandateerd om zelfstandig WA-schadezaken af te handelen tot een maximaal bedrag van € 12.500,-. Deze afspraken golden tot 1 januari 2006 toen de OVO de machtiging introk.

De korpsbeheerder voegde hieraan toe dat indien Marsh verwacht dat het schadebedrag boven de € 12.500,- uitkomt, Marsh overleg moet plegen met de OVO. Nu het bij verzoeker om een aanzienlijke claim ging, voerde Marsh daadwerkelijk overleg met de OVO. Ondanks dit overleg handelde Marsh de zaak zelfstandig af, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder liet voorts weten dat een persoon die een verzoek tot schadevergoeding indient niet op de hoogte wordt gebracht van deze interne werkafspraken omdat dit niet relevant is voor de afhandeling van de claim.

4. De korpsbeheerder liet verder weten dat Marsh vanaf 1 januari 2006 niet meer zelfstandig zaken mag afhandelen als het verwachte schadebedrag boven het eigen risico komt te liggen van € 2.500,-. Verzoeker was van deze interne maatregel tussen Marsh en de OVO niet op de hoogte, omdat er vanaf 23 augustus 2005 geen contacten meer plaatsvonden tussen verzoeker en Marsh, nu de zaak voor Marsh was afgehandeld.

Om die reden ontving verzoeker geen brief meer van de OVO waarin OVO meedeelde dat zij, gelet op de hoogte van de claim, de behandeling zou overnemen van Marsh, aldus de korpsbeheerder.

5. Verzoeker gaf als nadere reactie dat nimmer was aangegeven door de politie dat Marsh zou optreden als tussenpersoon. Vanaf het begin was de indruk bij verzoeker gewekt dat Marsh zelfstandig over zijn ingediende claim kon beslissen.

6. In een door de korpsbeheerder overgelegde brief van 20 juli 2004 van de heer M., risicobeheerder bij het regionale politiekorps Gelderland-Midden, aan verzoeker, staat het

volgende te lezen:

"Ik heb uw verzoek om schadevergoeding na bestudering doorgestuurd naar onze WA-verzekeraar Marsh B.V. (...) met het verzoek de behandeling hiervan te willen overnemen."

Voorts staat in een door de korpsbeheerder overgelegde brief van 24 maart 2005 van de heer M., risicobeheerder bij het regionale politiekorps Gelderland-Midden, aan verzoeker, het volgende te lezen:

"Uw hernieuwde aansprakelijkheidsstelling heb ik doorgestuurd naar Marsh B.V., dit is onze verzekeringsmakelaar (tussenpersoon) die de behandeling van uw verzoek tot schadevergoeding verder zal behandelen."

Beoordeling

7. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt mee dat een bestuursorgaan bij de behandeling van een verzoek tot schadevergoeding duidelijk dient aan te geven welke verzekeringsmaatschappij dit verzoek namens het bestuursorgaan gaat behandelen.

8. Uit de van de korpsbeheerder verkregen informatie blijkt dat de OVO de verzekeringsmaatschappij van het regionale politiekorps Gelderland-Midden is. Marsh is door de OVO gemandateerd als tussenpersoon en mocht ten tijde van de behandeling van de claim van verzoeker zelfstandig WA-schadezaken afhandelen. Alleen bij schadeclaims boven de € 12.500,- diende Marsh overleg te voeren met de OVO, maar dan nog handelde Marsh deze verzoeken zelfstandig af. Deze regeling gold tot 1 januari 2006. Omdat de behandeling van verzoekers schadeclaim voor 1 januari 2006 plaatsvond, is er naar het oordeel van de Nationale ombudsman dan ook geen sprake van dat de schadeclaim van verzoeker door de verkeerde verzekeringsmaatschappij is behandeld. Nu uit de overgelegde correspondentie blijkt dat de politie verzoeker heeft geïnformeerd dat zijn verzoek tot schadevergoeding ter behandeling was doorgestuurd naar Marsh, heeft de politie duidelijk en correct aangegeven wie het verzoek tot schadevergoeding zou gaan behandelen.

Ten slotte kan de Nationale ombudsman de korpsbeheerder volgen in het standpunt dat verzoeker niet op de hoogte hoefde te worden gebracht van de onderlinge afspraken tussen Marsh en de OVO. Niet is gebleken dat verzoeker hierdoor in zijn belang is geschaad.

De politie heeft niet in strijd gehandeld met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden te Arnhem, is

gegrond ten aanzien van:

het weigeren tot het opnemen van aangifte, wegens schending van het vereiste van fair play;

het niet verschaffen van informatie over de stand van het onderzoek en de status van verzoeker hierin, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

ongegegrond ten aanzien van:

de behandeling van verzoekers verzoek tot schadeloosstelling.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden in overweging om verzoeker te informeren over de stand van het onderzoek naar aanleiding van de aangifte van verzoeker van 14 september 2004. Tevens geeft de Nationale ombudsman de korpsbeheerder in overweging om verzoeker te informeren door welke zaaksofficier van justitie en bij welk arrondissementsparket zijn zaak wordt behandeld, zodat verzoeker de kans krijgt om zich te voegen in het strafproces.

Onderzoek

Op 25 april 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Renswoude, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Arnhem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Gelderland-Midden en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

verzoekschrift van verzoeker van 25 april 2006;

brief van verzoeker van 19 juni 2006 met bijlagen waaronder:

beslissing van de korpsbeheerder van 23 januari 2006;

advies van de klachtencommissie politieregio Gelderland-Midden van 6 december 2005;

standpunt van de korpsbeheerder met bijlagen van 9 oktober 2006;

reactie van verzoeker van 1 november 2006;

reactie van verzoeker van 25 november 2006;

reactie van de korpsbeheerder met bijlage van 6 maart 2007;

reactie van verzoeker van 21 maart 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte te doen."

Artikel 163

"(...)

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht

(...)."

II. Wetboek van Strafrecht

Artikel 350

"1. Hij die opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Gelijke straf wordt toegepast op hem die opzettelijk en wederrechtelijk een dier dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, doodt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt."

III. Wetboek van Strafrecht

Artikel 326

"Hij die, met het oogmerk om zich of een ander wederrechtelijk te bevoordelen, hetzij door het aannemen van een valse naam of van een valse hoedanigheid, hetzij door listige kunstgrepen, hetzij door een samenweefsel van verdichtsels, iemand beweegt tot de afgifte van enig goed, tot het ter beschikking stellen van gegevens met geldswaarde in het handelsverkeer, tot het aangaan van een schuld of tot het teniet doen van een inschuld, wordt, als schuldig aan oplichting, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie."